

РЕШЕНИЕ

№ 12364

гр. София, 18.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 17.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5489** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. П. (M. Pire), гражданин на Република Турция, чрез адвокат С. М. срещу отказ от 19.04.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Първи секретар, консул при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства и е игнорирал удостоверителния характер на представените официални документи. Инвокирани са доводи, че оспореният отказ на практика е лишен от мотиви, защото съвсем схематично е посочено, че целта на заявената виза е, апликантът да възстанови българското си гражданство, без да са изтъкнати каквито и да са аргументи в тази връзка. Не е обсъдено какво е становището на съответните специализирани органи за административен контрол на чужденците и на Държавната агенция „Национална Сигурност“. Необосновано е прието, че М. П. не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на страната, защото тези обстоятелства се доказват с документи, които кандидатът е представил.

Оспорващият се позовава на чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата

на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на личен и семеен живот, чрез което се засягат негови основни права и свободи, гарантирани от конвенцията.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат М., поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представява.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 29.02.2024 г. в Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция, М. П., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Удостоверение, издадено от Министерство на правосъдието, видно, от което М. П. (М. И. П.) не е български гражданин, 2. Удостоверение, издадено от [община], област Р., видно от което М. И. П. (М. П.) е вписан в регистрите на [населено място], област Р. от 1975 г. до 1978 г., когато е бил изселен., 3. Удостоверение за идентичност на имена, издадено от компетентните власти на Република Турция, 4. Изселнически паспорт, издаден на М. П., в който е вписано детето М., 5. Свидетелство за съдимост, издадено от Главна Дирекция „Правен регистър и статистика”, при Министерство на вътрешните работи, в [населено място], кв. А., видно от което М. П. не е осъждан, 6. Банково удостоверение, издадено от Д Б. АД, от което е видно, че М. П. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 5 000 лв., 7. Договор за безвъзмездно предоставяне на ползването на недвижим имот, находящ се в [населено място], кв. Възрожденци, № 46, ет. 6, вх. Д, ап. 90, сключен между М. П. и Ф. С., която е българска гражданка, 8. Декларация от Ф. С., че предоставя за ползване на М. П. имота си или една стая от него, находящ се в [населено място], кв. Възрожденци, № 46, ет. 6, вх. Д, ап. 90, 9. Декларация от М. П., чрез пълномощника му С. М., че същият ще се установи постоянно на адрес: [населено място], кв. Възрожденци, № 46, ет. 6, вх. Д, ап. 90, 10. Извлечение от регистъра на кв. А., [населено място] за роднински връзки на М. П., видно от което, семейството на П. се състои от майка, баща, съпруга и две непълнолетни деца – всички, вписани постоянно в регистрите на кв. А., [населено място], 11. Удостоверение за сключен граждански брак на М. П. и Г. П., 12. Копие от паспорт на М. П., издаден от компетентните турски власти.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че апликантът няма намерение да се установи трайно на територията на страната, а целта е да си възстанови българското гражданство. По тези съображения е издаден оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед №

16/18.04.2024 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която А. З. – Първи секретар, консул при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище № УРИ 292р-9466 от 22.03.2024 г. на началника на група „Миграция”. В документа е отразено, че във връзка подаденото заявление за издаване на виза от М. П. е извършена проверка на посочения адрес за пребиваване в [населено място], кв. Възрожденци, № 46, ет. 6, вх. Д, ап. 90. Проведен е разговор със собственика на имота Ф. С., по време, на който тя е заявила, че познава М. П. и че същият живее в Република Турция, а целта му е да си възстанови българското гражданство.

Видно от приетото становище на Директора на ТД „Национална сигурност”, [населено място], териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на М. П., гражданин на Република Турция.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на М. П., гражданин на Република Турция на 19.04.2024 г. Жалбата е подадена директно в АССГ, по пощата на 07.05.2024 г. (вх. № 18077). Срокът за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК е изтекъл на 03.05.2024 г., но същият е бил неприсъствен ден. Първият присъствен ден е бил на 07.05.2024 г., т.е. жалбата е подадена в законово установения срок. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Първи секретар, консул при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени правните основания - чл. 10, ал. 1, т.

17 от ЗЧРБ за издаването му. Изложени са кратки мотиви – при извършената проверка е установено, че М. П. няма намерение да се установи трайно на територията на страната, а целта е да си възстанови българското гражданство.

В разглеждания казус е безспорно, че М. П. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, група „Миграция“ в дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотив, че при извършената проверка е установено, че кандидатът няма намерение да се установи трайно на територията на страната, а целта е да си възстанови българското гражданство.

След обсъждането и събраните по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че основаната цел, мотивирала М. П. да поиска издаване на виза тип „D“ е, не да се установи в Република България, а да използва издадената виза за възстановяване на българското си гражданство, което той е притежавал до 1978 г.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус М. П. не е мотивирал искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно защо и за колко време смята да се установи в България, както и с какво ще се занимава и как ще се издържа, т.е. липсва ясна очертана цел, за това какви са истинските намерения на чужденеца, налагащи издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Следва да се отбележи, че никъде не се твърди, че М. П. ще живее със семейството си България, в случай, че получи виза за дългосрочно пребиваване. Т.е. ако се приеме, че жалбоподателят се установи в страната, вероятността за нарушаване на правото, гарантирано в чл. 8 от ЕКЗПЧОС би била би се увеличила значително, защото това означава семейството да бъде разделено. При положение, че в настоящия момент семейството на П., включително съпругата му и двете му непълнолетни деца, живеят постоянно в Република Турция, т.е. всички те имат доказани социални и икономически връзки с тази страна, не е ясно как то би се адаптирало към живот в Република България.

От цитираното по-горе писмо на Директора на ОД на МВР, [населено място], имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК, собственикът на имота в [населено място], кв. Възрожденци, № 46, ет. 6, вх. Д, ап. 90 Ф. С., е посочила, че познава чужденецът, но според нея той живее в Турция и желанието му е

да си възстанови българското гражданство. Това намерение безспорно изключва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, защото в ЗЧРБ е предвидена друга процедура в тази връзка. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

За пълнота следва да се отбележи, че за съда е правно неразбираем смисъла на декларацията, подадена от С. М., от името на М. П., затова, че същият ще се установи трайно на територията на България. Не е възможно едно лице да декларира от името на друго лице намерения на това друго лице.

Тези обстоятелства са допълнителен аргумент за липса на достатъчно данни за истинската цел и условия на пребиваването на турския гражданин в Република България.

Според настоящият съдебен състав М. П. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноси. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. (M. Pige), гражданин на Република Турция, чрез адвокат С. М. срещу отказ от 19.04.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Първи секретар, консул при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.